

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije službeni dokument.)

ŽALBENO VIJEĆE

Den Haag, 16. studenog 2012.

Sažetak presude Žalbenog vijeća u postupku protiv Ante Gotovine i Mladena Markača

U nastavku je sažetak presude koju je danas pročitao sudija Meron.

Hvala. Kako je najavio tajnik, danas se bavimo predmetom *Tužitelj protiv Ante Gotovine i Mladena Markača*. U skladu s Nalogom o rasporedu od 2. studenog 2012. danas će Žalbeno vijeće izreći svoju presudu.

U skladu s praksom Suda, neću pročitati tekst Žalbene presude, osim dispozitiva, već ću umjesto toga sažeti ključna pitanja u žalbenom postupku i glavne zaključke Žalbenog vijeća. Ovaj usmeni sažetak nije dio službene i mjerodavne presude Žalbenog vijeća, koja je donijeta u pisanom obliku i koja će biti podijeljena strankama u postupku po završetku današnjeg zasjedanja.

B. Kontekst predmeta

Ovaj predmet tiče se događaja koji su se odigrali od najkasnije srpnja 1995. do otprilike 30. rujna 1995. na području Krajine u Hrvatskoj. Tijekom tog razdoblja hrvatsko vodstvo i dužnosnici započeli su operaciju "Oluja", vojnu akciju sa ciljem preuzimanja kontrole nad teritorijem na području Krajine.

U vrijeme relevantno za Optužnicu g. Gotovina bio je general bojnik u Hrvatskoj vojsci, odnosno HV-u, zapovjednik Zbornog područja HV-a Split i glavni operativni zapovjednik operacije "Oluja" u južnom dijelu područja Krajine. Raspravno vijeće je zaključilo da je g. Gotovina zajedno s drugima dijelio cilj udruženog zločinačkog pothvata, odnosno UZP-a, kojem je u značajnoj mjeri doprinio, a čija je zajednička svrha bila trajno uklanjanje srpskog civilnog stanovništva s područja Krajine, time što je naredio protupravne topničke napade na Knin, Benkovac i Obrovac, a nije ozbiljno nastojao spriječiti ili istražiti kaznena djela koja su počinili njegovi podčinjeni protiv srpskih civila u Krajini. Raspravno vijeće je utvrdilo da je g. Gotovina kriv, na osnovi i prvog i trećeg oblika UZP-a, za zločine protiv čovječnosti i kršenja zakona i običaja ratovanja. Izrečena mu je zatvorska kazna u trajanju od 24 godine.

U vrijeme relevantno za Optužnicu g. Markač je bio pomoćnik ministra unutarnjih poslova i operativni zapovjednik Specijalne policije u Hrvatskoj. Raspravno vijeće je zaključilo da je g. Markač zajedno s drugima dijelio cilj udruženog zločinačkog pothvata, odnosno UZP-a, kojem je u značajnoj mjeri doprinio, a čija je zajednička svrha bila trajno uklanjanje srpskog civilnog stanovništva s područja Krajine, tako što je naredio protupravni topnički napad na Gračac te stvorio klimu nekažnjivosti time što je propustio spriječiti, istražiti ili kazniti kaznena djela koja su počinili pripadnici Specijalne policije protiv srpskih civila. Raspravno vijeće je utvrdilo da je g. Markač kriv, na osnovi i prvog i trećeg oblika UZP-a, za zločine protiv čovječnosti i kršenja zakona i običaja ratovanja. Izrečena mu je zatvorska kazna u trajanju od 18 godina.

Raspravno vijeće je trećeoptuženog Ivana Čermaka oslobodilo po svim točkama Optužnice.

Internet adresa: <http://www.icty.org>

Služba za medije/komunikacije

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. The Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

Gospodin Gotovina se žalio po četiri osnove, a g. Markač po osam osnova. Oba žalitelja osporila su svoje osuđujuće presude u cijelosti. Gospodin Markač je osporio i izrečenu mu kaznu. Žalbeno će vijeće sada nešto reći o argumentaciji žalitelja, pri čemu će se prvo osvrnuti na argumente žalitelja u vezi s protupravnim topničkim napadima i postojanjem UZP-a.

ŽALBENE OSNOVE

Protupravni topnički napadi i postojanje UZP-a

Gospodin Gotovina u svojoj prvoj i trećoj žalbenoj osnovi, i g. Markač, u svojoj prvoj i drugoj žalbenoj osnovi, djelomično, tvrde da topnički napadi na Knin, Benkovac, Obrovac i Gračac, odnosno četiri grada, nisu bili protupravni, a da se bez konstatacije da su artiljerijski napadi protupravni ne može održati zaključak Raspravnog vijeća da je postojao UZP.

Tužiteljstvo odgovara da Raspravno vijeće nije pogriješilo niti kada je ustanovilo da su postojali protupravni topnički napadi na četiri grada, niti kada je utvrdilo postojanje UZP-a.

Žalbeno vijeće podsjeća da su, po zaključku Raspravnog vijeća, žalitelji bili sudionici UZP-a, čija je zajednička svrha bila trajno uklanjanje srpskih civila iz Krajine silom ili prijetnjom silom. Zaključak sudaca Raspravnog vijeća da UZP jest postojao zasniva se na njihovoj sveukupnoj ocjeni više nalaza koji se međusobno potkrepljuju. Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, smatra da ključnu točku u analizi Raspravnog vijeća u pogledu postojanja UZP-a predstavlja zaključak da su protupravni topnički napadi bili upereni protiv civila i civilnih objekata u četiri grada, te da su ovi protupravni napadi prouzročili deportaciju velikog broja civila iz Krajine.

Zaključak Raspravnog vijeća da su topnički napadi na četiri grada bili protupravni u velikoj mjeri se oslanjao na analizu pojedinačnih mjesta udara projektila u okviru četiri grada, koju ću ja u daljem tekstu nazivati "analiza udara". Analiza udara zasnovana je na zaključku Raspravnog vijeća o margini pogreške od 200 metara za topničke projekte ispaljene na četiri grada, u daljnjem tekstu: "pravilo o 200 metara". Na osnovi spomenute margine pogreške, Raspravno vijeće je ustanovilo da su sva mjesta udara udaljena više od 200 metara od cilja koji je, po mišljenju Vijeća, legitiman, služila kao dokaz o protupravnom topničkom napadu. Identificiravši legitimne ciljeve, Raspravno vijeće je djelomično uzelo u obzir i svoj nalaz da HV nije mogao identificirati oportune ciljeve, kao što su policijska ili vojna vozila u pokretu u četiri grada.

Žalbeno vijeće jednoglasno konstatira da je Raspravno vijeće pogriješilo kada je izvelo pravilo o 200 metara. Prvostupanjska presuda ne sadrži nikakve naznake o postojanju dokaza koje je Raspravno vijeće uzelo u obzir, a tiču se postojanja margine pogreške od 200 metara, tako da presuda ne sadrži nikakvo konkretno obrazloženje o tome kako je Vijeće izvelo zaključak o margini pogreške. Raspravno vijeće je razmotrilo svjedočenja svjedoka vještaka koji su govorili o čimbenicima kao što su brzina vjetera i temperatura zraka, a koji su mogli da prouzroče varijacije u preciznosti naoružanja koje je HV koristio u svojim djelovanjima protiv četiri grada. Pored toga, Raspravno vijeće je iznijelo da mu nije predočeno dovoljno dokaza da bi se izveli zaključci o navedenim čimbenicima u odnosu na svaki od četiri grada. Usprkos tome, u svojoj analizi udara, Raspravno vijeće je jednoobrazno primijenilo pravilo o 200 metara na sva mjesta udara u svakom od četiri grada.

U takvim okolnostima, Žalbeno vijeće je jednoglasno donijelo zaključak da je Raspravno vijeće pogriješilo usvojivši marginu pogreške koja ne proizlazi iz predočenih dokaza.

Kada je riječ o oportunim ciljevima u četiri grada, Žalbeno vijeće smatra da Raspravno vijeće nije pogriješilo utvrdivši da HV nije mogao gađati oportune ciljeve u Benkovcu, Gračacu i Obrovcu. Međutim, Žalbeno vijeće ističe da su Raspravnom vijeću predočeni dokazi o oportunim ciljevima u Kninu od kojih se Raspravno vijeće nije izričito ogradio. U tom kontekstu, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, smatra da je Raspravno vijeće pogriješilo zaključivši da napadi na Knin nisu bili upereni protiv oportunih ciljeva.

Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, podsjeća da, iako je Raspravno vijeće razmotrilo niz čimbenika ocjenjujući da li su granate bile uperene protiv legitimnih vojnih ciljeva, udaljenost između određene točke udara i najbližeg identificiranog topničkog cilja predstavljala je ključni kriterij i organizaciono načelo u "analizi udara" koju je iznijelo Raspravno vijeće. Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, zaključuje da su pogreške Raspravnog vijeća o pravilu o 200 metara i oportunim ciljevima suviše ozbiljne da bi se održali zaključci iz "analize udara". Iako je Raspravno vijeće u izvođenju zaključka da su napadi na četiri grada bili protupravni razmotrilo još neke dokaze, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, smatra da su, bez "analize udara", preostali dokazi nedovoljni za izvođenje zaključka o protupravnoj prirodi topničkih napada na četiri grada.

S obzirom na gore navedeno, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusija i suca Pocara, smatra da nijedno razumno Raspravno vijeće nije moglo zaključiti izvan razumne sumnje da su četiri grada bila izložena protupravnim topničkim napadima. Stoga Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, djelomično prihvaća prvu žalbenu osnovu g. Gotovine, a djelomično i drugu žalbenu osnovu g. Markača, te poništava nalaz Raspravnog vijeća da su napadi na četiri grada bili protupravni.

Kada je riječ o odgovornosti po osnovi UZP-a, Žalbeno vijeće primjećuje da je zaključak Raspravnog vijeća o postojanju UZP-a zasnovan na sveukupnoj ocjeni više zaključaka koji se međusobno potkrepljuju. Međutim, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, smatra da je zaključak Raspravnog vijeća o ključnoj zajedničkoj svrsi o prisilnom uklanjanju srpskih civila iz krajine uglavnom počivao na postojanju protupravnih topničkih napada na civile i civilne objekte u četiri grada. Premda je Raspravno vijeće razmotrilo dokaze o planiranju i posljedicama topničkog napada kako bi potkrijepilo svoj nalaz o postojanju UZP-a, ove dokaza je izričito razmatralo u svjetlu vlastitog zaključka da su napadi na četiri grada bili protupravni. Štoviše, Raspravno vijeće nije zaključilo da je bilo koji od žalitelja izravno sudjelovao u usvajanju diskriminatorne politike u Hrvatskoj.

U takvim okolnostima, budući da je poništilo nalaz Raspravnog vijeća da su topnički napadi na četiri grada bili protupravni, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, smatra da ni jedno razumno Raspravno vijeće nije moglo zaključiti da postojanje UZP-a, sa zajedničkom svrhom trajnog uklanjanja srpskog stanovništva iz Krajine silom ili prijetnjom sile, predstavlja jedino razumno tumačenje indirektnih dokaza u spisu.

S obzirom na gore navedeno, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, djelomično prihvaća prvu i treću žalbenu osnovu g. Gotovine, kao i prvu i drugu žalbenu osnovu g. Markača., te poništava nalaz Raspravnog vijeća da je postojao UZP sa ciljem da se trajno ukloni srpsko civilno stanovništvo iz Krajine silom ili

prijetnjom sile. Iz tih razloga je nepotrebno osvrnuti se na preostale argumente žalitelja o postojanju UZP-a. Žalbeno vijeće ističe da su žalitelji osuđeni za vid odgovornosti po osnovi sudjelovanja u UZP-u. Stoga se preinačuje taj dio osuđujuće presude izrečene žaliteljima.

Osuđujuća presuda po osnovi alternativnih vidova odgovornosti

Poništivši osuđujuću presudu izrečenu žaliteljima po osnovi vida odgovornosti sudjelovanja u UZP-u, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, Žalbeno vijeće će se sada osvrnuti na argumentaciju stranaka o mogućnosti izricanja osuđujuće presude po osnovi alternativnih vidova odgovornosti. Žalbeno vijeće podsjeća da je, u svojem nalogu za dostavljanje dodatnih podnesaka od 20. srpnja 2012, ustanovilo da su pomaganje i podržavanje, kao i odgovornost nadređenog, najrelevantniji alternativni vidovi odgovornosti kada je riječ o nalazima Raspravnog vijeća.

Žalitelji osporavaju nadležnost Žalbenog vijeća da izriče osuđujuće presude po alternativnim vidovima odgovornosti, tvrdeći da se, u svakom slučaju, Tužiteljstvo odreklo prava da zahtjeva osudu žalitelja po alternativnim vidovima odgovornosti jer nije uložilo žalbu na prvostupanjsku presudu.

Žalbeno vijeće primjećuje, uz suprotno mišljenje suca Pocara, da je u više navrata izricalo osuđujuću presudu po alternativnim vidovima odgovornosti. U tom smislu, Žalbeno vijeće ističe da se člankom 25 (2) Statuta, a konkretno ovlasti danom Žalbenom vijeću da preinači odluku Raspravnog vijeća, Žalbenom vijeću daje nadležnost za donošenje osuđujućih presuda po osnovi alternativnih vidova odgovornosti.

Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Pocara, nije uvjeren da su žalitelji iznijeli neoborive razloge za odstupanje od prakse donošenja osuđujućih presuda na osnovi alternativnih vidova odgovornosti u određenim okolnostima. Međutim, Žalbeno vijeće ističe da neće izricati osuđujuće presude po alternativnim vidovima odgovornosti u slučajevima kada bi to u znatnoj mjeri ugrozilo prava žalitelja na pravično suđenje ili bi time Vijeće prekoračilo svoju nadležnost definiranu Statutom.

Razmatrajući da li da donese osuđujuću presudu na osnovi alternativnih vidova odgovornosti u ovom slučaju, Žalbeno vijeće će *de novo* razmotriti nalaze Raspravnog vijeća, kao i druge dokaze u spisu. Žalbeno vijeće podsjeća da je analiza Raspravnog vijeća bila usmjerena na pitanje da li su pojedini nalazi dovoljni za donošenje osuđujuće presude po osnovi vida odgovornosti sudjelovanja u UZP-u. Stoga će Žalbeno vijeće uzeti u obzir analizu Raspravnog vijeća, ali se njoj neće prikloniti.

Da se najprije osvrnemo na odgovornost žalitelja za topničke napade na četiri grada. Žalbeno vijeće podsjeća da je poništilo, uz suprotno mišljenje suca Agiusa i suca Pocara, nalaz Žalbenog vijeća da su topnički napadi na četiri grada bili protupravni. Žalbeno vijeće podsjeća na zaključak Raspravnog vijeća po kojem, u konkretnom činjeničnom kontekstu koje je razmatralo, odlazak civila iz gradova i sela podvrgnutih legitimnim topničkim napadima, ne može se okarakterizirati kao deportacija, niti se moglo zaključiti da su osobe koje su sudjelovale u legitimnim topničkim napadima imale namjeru da prisilno rasele civile. U takvim činjeničnim okolnostima, obrazloženje Raspravnog vijeća onemogućava izvođenje zaključka da su odlasci iz četiri grada, do kojih je došlo usporedo s legitimnim topničkim napadima, predstavljali deportaciju. Razmotrivši dokaze, Žalbeno vijeće se slaže s relevantnom analizom Raspravnog vijeća, te zaključuje da se, u konkretnom činjeničnom kontekstu, odlasci civila koji su uslijedili usporedo s legitimnim topničkim napadima ne mogu okvalificirati kao deportacija.

Nadalje, Žalbeno vijeće primjećuje da s obzirom na poništeni zaključak o postojanju UZP-a, kao i s obzirom na nepostojanje zaključka o protupravnim napadima, u Prvostupanjskoj presudi nema ni jednog izričitog alternativnog zaključka kojim bi se iznijela *mens rea* nužna za deportaciju, a koja bi se mogla pripisati žaliteljima na osnovi protupravnih topničkih napada. U tim okolnostima Žalbeno vijeće se nije uvjerilo da su topnički napadi za koje su odgovorni žalitelji dovoljni da bi se izvan razumne sumnje dokazala njihova krivnja za deportaciju na osnovi bilo kojeg alternativnog vida odgovornosti koji se iznosi u Optužnici.

Što se tiče potencijalne odgovornosti g. Gotovine na osnovi alternativnih vidova odgovornosti, a na temelju dodatnih zaključaka Raspravnog vijeća, Žalbeno vijeće podsjeća da je Raspravno vijeće uz svoje zaključke o topničkim napadima na predmetna četiri grada utvrdilo i sljedeće: g. Gotovina je znao za kaznena djela za koja se tvrdi da su počinjena u četiri grada prije i nakon topničkih napada; ta kaznena djela je trebalo istražiti; g. Gotovina je propustio poduzeti potrebne korake u vezi s tim kaznenim djelima. Štoviše, Raspravno vijeće je konkretno iznijelo tri "dodatne mjere" koje je g. Gotovina mogao poduzeti: stupiti u vezu i tražiti pomoć od "relevantnih osoba"; dati izjavi za javnost; i preusmjeriti "sredstva koja su mu bila na raspolaganju" kako bi se poduzeli potrebni koraci u vezi sa spomenutim kaznenim djelima. Raspravno vijeće je zaključilo da je g. Gotovina propustio uložiti ozbiljne napore da se istraže ta kaznena djela i spriječe buduća. Žalbeno vijeće primjećuje da se Raspravno vijeće oslonilo na svoj zaključak o protupravnosti topničkih napada kada je ocjenjivalo odgovornost g. Gotovine za dodatno postupanje i propust da djeluje.

Međutim, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa, smatra da je opis koji je iznijelo Raspravno vijeće dodatnih mjera što ih je g. Gotovina trebao poduzeti nedovoljno razrađen i neprecizan, te da se njime ne utvrđuju konkretno na koji bi to način takve mjere utjecale na zamijećene nedostatke u koracima koje je trebalo poduzeti u vezi s kaznenim djelima. Žalbeno vijeće podsjeća da je Raspravno vijeće izričito uzelo u obzir dokaze da je g. Gotovina poduzeo brojne mjere kako bi spriječio i minimalizirao kaznena djela i atmosferu nereda među vojnicima HV-a pod njegovom kontrolom. Žalbeno vijeće nadalje podsjeća da iz svjedočenja vještaka na suđenju proizlazi da je g. Gotovina poduzeo sve nužne i razumne mjere kako bi održao red među svojim podčinjenima. U tom kontekstu Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa, smatra da dokazi u spisu ne dokazuju izvan razumne sumnje da je u slučaju g. Gotovine postojao ikakav propust dovoljno velik da bi predstavljao osnovu za kaznenu odgovornost u smislu pomaganja i podržavanja ili odgovornosti nadređenog.

U tom kontekstu Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa, ne vidi ni jedan daljnji zaključak Raspravnog vijeća koji bi predstavljao *actus reus* u prilog osuđujućoj presudi na osnovi alternativnog vida odgovornosti. Shodno tome, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa, neće g. Gotovini izreći osuđujuću presudu na temelju alternativnih vidova odgovornosti.

Što se tiče potencijalne odgovornosti g. Markača na osnovi alternativnih vidova odgovornosti, a na temelju zaključaka Raspravnog vijeća koji nisu poništeni, Žalbeno vijeće podsjeća da je Raspravno vijeće utvrdilo da je g. Markač propustio naložiti provođenje istraga u vezi s pretpostavljenim kaznenim radnjama koje su izvršili pripadnici Specijalne policije. Raspravno vijeće je zaključilo da je svojim propustom da djeluje g. Markač stvorio atmosferu nekažnjivosti među pripadnicima Specijalne policije, što je potaklo daljnja kaznena djela Specijalne policije, uključujući ubojstvo i uništavanje imovine.

Žalbeno vijeće primjećuje da Raspravno vijeće nije izričito utvrdilo da je g. Markač bitno doprinio relevantnim kaznenim djelima koja je počinila Specijalna policija ili da

je imao efektivnu kontrolu nad tim snagama. Štoviše, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, smatra da su svi zaključci Raspravnog vijeća o odgovornosti g. Markača doneseni u kontekstu zaključaka Vijeća o protupravnim topničkim napadima na četiri grada.

Shodno tome, Žalbeno vijeće smatra da Raspravno vijeće nije iznijelo *prima facie* dovoljne zaključke za osuđujuće presude g. Markaču, bilo na osnovi pomaganja i podržavanja ili odgovornosti nadređenog. Budući da nema takvih zaključaka, i s obzirom na okolnosti ovog predmeta, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa, odbija ocijeniti preostale zaključke Raspravnog vijeća i dokaze u spisu. Ako bi se u to upustilo, to bi zahtijevalo da Žalbeno vijeće izvrši opširno utvrđivanje činjenica i ocjenu dokaza. Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, podsjeća da su postojanje UZP-a i protupravnih topničkih napada u temelju svih materijalnih zaključaka u Prvostupanjskoj presudi. U takvom kontekstu, bilo kakav pokušaj da se izvuku zaključci nužni za osuđujuće presude po alternativnim vidovima odgovornosti bi predstavljalo rizik da se značajno naruše prava g. Markača na pravično suđenje.

S obzirom na gore navedno, Žalbeno vijeće, uz suprotno mišljenje suca Agiusa, neće izreći osuđujuće presude g. Markaču na temelju alternativnih vidova odgovornosti.

III: DISPOZITIV

Pročitat ću sada cijeli operativni tekst dispozitiva Žalbenog vijeća. Molim g. Gotovinu i g. Markača da ustanu.

Iz gore navedenih razloga, ŽALBENO VIJEĆE,

na osnovi članka 25 Statuta i pravila 117 i 118 Pravilnika,

IMAJUĆI U VIDU pisane podneske stranaka u postupku i argumentaciju koju su one iznijele na zasjedanju 14. svibnja 2012.,

ZASJEDAJUĆI na javnoj sjednici,

USVAJA, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, djelomično prvu i treću žalbenu osnovu Ante Gotovine; PONIŠTAVA, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, osuđujuće presude Anti Gotovini za progon, deportaciju, ubojstvo i nečovječno postupanje kao zločine protiv čovječnosti, te za pljačku javne i privatne imovine, bezobzirno razaranje, ubojstvo i okrutno postupanje kao kršenja zakona i običaja ratovanja; i IZRIČE, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, oslobađajuću presudu po točkama 1,2,4,5,6,7,8 i 9 Optužnice;

ODBACUJE, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, kao bespredmetne preostale žalbene osnove Ante Gotovine;

USVAJA, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, prvu i drugu žalbenu osnovu Mladena Markača; poništava, uz izdvojeno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, osuđujuće presude Mladenu Markaču za progon, deportaciju, ubojstvo i nečovječno postupanje kao zločine protiv čovječnosti, te za pljačku javne i privatne imovine, bezobzirno razaranje, ubojstvo i okrutno postupanje kao kršenja zakona i običaja ratovanja; i IZRIČE, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, oslobađajuću presudu po točkama 1,2,4,5,6,7,8 i 9 Optužnice.

ODBACUJE, uz suprotno mišljenje sudaca Agiusa i Pocara, kao bespredmetne preostale žalbene osnove Mladena Markača;

NALAŽE, u skladu s pravilom 99(A) i 107 Pravilnika, da se Ante Gotovina i Mladen Markač odmah puste na slobodu i UPUĆUJE tajnika da s tim u vezi poduzme potrebne korake.

Sudac Theodor Meron priložio je izdvojeno mišljenje.

Sudac Carmel Agius priložio je suprotno mišljenje.

Sudac Patrick Robinson priložio je izdvojeno mišljenje.

Sudac Fausto Pocar priložio je suprotno mišljenje.

G. Gotovina, g. Markač, izvolite sjesti.

Ovim se završava zasjedanje Žalbenog vijeća Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju.
